

SIGMA

Ovidiu BUFNILĂ

- **Orgolii (2019)**
- **Orgolii (1981)**
- **Carnavalul Mileniului**
- **Nebunia magnetică electorală**
- **Despre SF în contra oficialilor**
- **Literatura sau Ficțiunea**

și despre el:

- **Ion FERCU**

editat de Dan POPESCU, SigmaKron

ORGOLII

M-am dus direct la Institutul pentru studierea aprofundată a Complexității (IPSA). În Cotroceni, pe stânga, cum vii dinspre Sofia. Paznicul m-a oprit cu un semn. Stai pe loc, nu mișca, băiete. M-am conformat. Ce cauți, băiete? Unde te duci?

Cu cine vrei să vorbești? Nu apuc să-i spun. Îi sună telefonul. Paznicul izbucnește în râs, zice, dragă Viorica Dăncilă se zice Știința Complexității, nu Științirea Complexității. Așa, așa, lasă orgoliul la o parte. Da, băiete, unde ziceai că te duci? Păi, am citit o carte de curând. E scrisă de Robert Lanza. Se numește Biocentrismul. Sună telefonul. Paznicul mă oprește cu un semn. Da, dragă Traian Băsescu, nu se zice complexități, se zice complexități. Ei, lasă orgoliul la o parte și dă-te cu lumea bună. Mai vorbim. Așa, și ziceai c-ai citit o carte, băiete. Și? Și la pagina 135, Robert Lanza scrie negru pe alb despre marginea lucrurilor. E o chestiune legată de percepții. Sună telefonul.

Paznicul răspunde amuzat, vezi, toți mă sună azi, nu știu ce li s-a întâmplat. Da, dragă Ion Iliescu, păi da, nu se zice, măi complexitate ci se zice complexitate. Așa, așa, tocmai așa, știu că vrei să vorbești corect acum că am intrat în Europa, lasă orgoliul la o parte. Bine, bine, mai vorbim. Așa, băiete, și la pagina 135 ai citit nu știu ce despre nu știu ce. La pagina 135, Robert Lanza scrie negru pe alb despre marginea lucrurilor. Robert Lanza a publicat cartea asta în 2009. Iar eu, eu am scris povestirea Orgolii în 1981. Alexandru Mironov mi-a publicat povestirea asta în revista Știință și Tehnică, în august 1981. Și eu scriu negru pe alb în povestirea asta despre marginea lucrurilor. E o chestiune legată de percepții. Sună telefonul.

Da, dragă Călin Popescu Tăriceanu, se zice complexitate nu kompleksitate, lasă orgoliul la o parte. Așa, așa, să mă suni când mai ai nelămuriri, sigur că da, nu mă deranjezi deloc.

Cum ziceai, băiete, cum ziceai? Ziceam că am scris lucrurile astea despre percepție și marginea lucrurilor în 1981. Cu aceleași cuvinte. Și citindu-l pe Robert Lanza mi-am adus aminte de povestirea mea „Orgolii”. Dar n-o mai găseam, nu mai știam unde am publicat-o. Și l-am rugat pe bunul meu prieten Dan Popescu, din Piatra Neamț, s-o caute. Dan Popescu e o enciclopedie vie a SF-ului românesc. Și el a găsit unde era publicată povestirea. Aha, adică vrei să spui că ești mai cu moț decât Robert Lanza care e un Einstein modern. Și ai venit la noi la institut ca să stai de vorbă cu domnii savanți. Păi, băiete, nu vezi ce ocupați suntem noi aici? Crezi că avem timp de bazaconii SF?

Aici muncim serios pentru dezvoltarea științei complexității. Nu pot să te las să intri. Domnii savanți stau de vorbă cu niște extraterestrii care vin de sus. De foarte sus! Înțelegi? Hai, valea. Gata, nu mai avem ce ne vorbi. Am spus, valea!

COTIDIANUL, 17 mai 2019

Robert LANZA & Bob BERMAN:

”Pentru că limbajul și ideea umană decid unde se termină marginile unui obiect și unde începe alt obiect, uneori vom lua fenomene vizuale complexe sau evenimente cu culori și tipare multiple – un apus de soare, să spunem – și incapabili să le mai împărțim în bucățele, vom aplica întregului câmp vizual o singură etichetă”

BIOCENTRISMUL sau cum viața și conștiința sunt cheile pentru înțelegerea adevăratei naturi a Universului, ed. Livingstone, 2013

Lanza susține că spațiul și timpul nu există, invocând *inter alia* o cugetare atribuită lui A. Einstein, care la moartea unui prieten, fizician, ar fi spus: *”Oamenii ca noi știu că distincția între trecut, prezent și viitor este doar o iluzie extrem de puternică”*.

ORGOLII

Camionul se opri. Șoferul claxonă. Stăpînul casei ieși ștergîndu-și palmele de salopeta verde pe care o purta.

- V-am adus pianul. Dacă vreți să-l dați jos.

- Singur?

- În costul transportului nu a intrat și...

- Unde sînt ceilalți lucrători?

- Nu era disponibil nici unul. Nu trebuie să vă supărați. Chemați un vecin.

Nu chemă pe nimeni. Se urcă în camion. Șoferul veni și el, cuprins de curiozitate.

- Dumneata ai vrut-o, spuse înfuriat stăpînul casei.

- Nu înțeleg...

- Așteaptă puțin. Te-ai speriat vreodată în viața dumitale? Dar așa, bine?

Șoferul rîse.

Celălalt își privi cu atenție ceasul, apucă cu o mână marginea pianului, îl ridică în aer cu ușurință și coborî.

Șoferul însă nu schiță nici un gest.

- Crezi că nu cunosc lucrul acesta? Tot ce există în lume are o margine care e mai mult sau mai puțin accesibilă. Și viețuitoarele au o astfel de margine. Totul e să nimeresti cum trebuie în intervalul acela din zece în zece secunde.

Zicînd acestea își privi ceasul, apucă camionul de o margine, îl ridică și se întoarse, adînc jignit, la magazinul de instrumente muzicale.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ, nr. 8, 1981

CARANAVALUL MILENIULUI

Stăm grămadă în Piața Chibrit și vociferăm în draci, care mai de care mai cu moț. Oamenii planetei mor pe capete în inima unor utopii ridicole și periculoase. Miroase a rînced, a cadavre și a praf de pușcă. Nimeni nu mai crede în deus ex machina. Sistemul Bancar, ocultat, trucat, rafistolat de numa, numa nu mai are nici el niciun haz.

Proletarii cu șepci soioase s-au privatizat, Marx și-a tras SRL, Stalin e vedetă EMO, iar lumea rîde, cântă și dansează fără chef. OZN-urile s-au răsufat. Imperiul Sovietic nu mai are nici o noimă. Unchiul SAM s-a dezumflat, Obama a spart Dirijabilu' American. Gata, oameni buni, Spectacolu' Secolului XX s-a terminat. Noua Ordine Mondială, cu cortegiul ei de uneltiri, intrigi, oculte, înjghebări renaștentiste și breslașe, cu aiurelile ei despre drepturile unora asupra altora, cu șmecheriile ei integraliste și cu îmbogățirile ei spectaculoase în dauna a milioane de poporani amărâți, a intrat în moarte clinică.

Vaticanul nu mai are strălucirea de odinioară. Bla, bla, bla. Președinții nu mai au pe vino-ncoace pentru că nu mai au nici un fel de soluție miraculoasă. Miracolul a murit și el. Planeta nu mai are scilpici. Are în schimb o mulțime de pericole necunoscute. Stăm călare pe o ghiulea. Nutriționiștii nu mai au haz. Băieții cu șorțulețe

și săbiuțe nu mai au nici ei haz. Poveștile lui Sun Tzu au ajuns de tot rîsul iar Feng Shui a devenit un kitsh.

Politica Mondială e toată un kitsh. Arta a murit sau se repetă ca o placă stricată. Ideologiile, vax! Tribalitatea partidelor, tribalitatea Academiiilor, tribalitatea Primărilor, tribalitatea Stadioanelor parcă mai animă sufletele rătăcite și plictisite dar totul e de fapt un truc prost construit.

Catastrofele Naturale Nasoale care stau pe după colț vor împinge populațiunile să se reorganizeze pe Națiuni și să lase dreac parteneriatele simandicoase și arogante, piramidele cu ochi ochioși, intrigile de cancelarie, holiudienele răzbeluri imagologice, bla, bla, bla. Kaplan ne trage de mânecă despre China, jobeniștii burselor trag lichiditatea-n garaj ca să se perpelească poporanu mondial, să moară de sete imobiliară, automobilistică sau perversatil-orgasmic, după caz. Guverenele, Partidele, Academiiile sunt desuete, toate. Gore de la Arsenal, viteaz între viteji, cere cuvântul. I se dă cuvântul. Mulțimea înfierbântată îl aplaudă frenetic. Așa, spre seară, la secția de votare, salvgardăm nația cu ambiț și pampon. Carnavalul Mileniului e în toi, în mare vogă, în desfășurare, cu surle și cu tobe. Cine să ne mai oprească? Cine să ne mai arestuiască? Cine să ne mai închidă gura?!

COTIDIANUL, 15 mai 2019

Călin Rechea : Grupul Bilderberg a planificat viitorul capitalismului

“În aceste condiții, este aproape o certitudine că niciodată în istorie nu a existat un control mai mare al informațiilor care "apar" în mass-media, la fel cum aproape certitudine este și faptul că fenomenul "fake news" are cu totul alte dimensiuni.”

BURSA, 03.06.2019

NEBUNIA MAGNETICĂ ELECTORALĂ

Avea Belizarie niște câmpuri magnetice! Le ținea prinse-ntr-un degetar de materie, bine izolat cu o dungă de beton. În buzunarul pantalonilor săi soioși ținea grozăvenia, să mor dacă mint. Zicea nebunul, am chef să număr biții universali! Un bocciu. Crăcănat. Un nesuferit. Număra unitățile informaționale ale universului ca să ne de-a pe spate, haimanaua, prefectura liberală stătea cu ochii pe el, socialiștii îl monitorizau pe Facebook și Twitter! Unu. Doi.

Doi și-un sfert. Trei și-un pic. Și o mulțime de numere virtuale, să vină domnul Einstein să ne deslușeacă, zău așa cum e cu legea cuantică în România. Belizarie? Din Balta Albă era. Se ținea pe la centru, pe Calea Victoriei, dădea câte o reprezentație magnetică de mai mare dragul. Era în clenciuri cu oficialitățile. Îl luaseră la ochi. Se pregătea o ambuscadă împotriva lui. Un limbut și-o gură spartă, Belizarie. Uite-așa zicea, să fim un imperiu, ce mai tura - vura, murătură, țac - pac, un imperiu la

marele fix, să fim și noi cu pieptul mai în față, mai viteji, mai avuți, mai așa, de barosani! Trăiască Imperiul Român! Să aruncăm cu bombe în capul rușilor, în capul americanilor și japonezilor! Ce nebun, Belizarie, ne împingea la rele, ne băga vartos în păcat, să păcătuim și alta nu, în contra umanității, golanul, nebunul, aiuritul! Gata, gata să ne bage-n luptă împotriva barosanilor lumii.

Ah, americanii! Erau pe ducă. Și rușii, ah, rușii. Și ei pe ducă. Și marțienii. Ah, marțienii, și ei pe năsălie, ce crezi dumneata!? Iar el, Belizarie, număra biții. Într-o bună dimineață ne-am speriat rău de tot. A-nceput să ne ia umbrele la scotocit. Le fixa cu grozăvenia de câmp magnetic, le întorcea pe toate părțile, le analiza. Ne-am bulucit pe lângă el. L-am tras de limbă. Să ne zică ce are de gând. Dacă nu cumva vrea să ne trimită-n război în contra augustei oficiale, să vezi drăcovenie de democrație participativă. Că n-o să ne fie moale deloc în cazul acesta. El ne-a strigat cuprins de înfrigurare, uite-i, umbrărețiii! Aștia votează și cu ochii-nchiși! Dar cum să-i vezi? Fiiințe ipotetice. În același timp într-o mie de locuri. Călătoreau prin umbrele noastre. Dublul nostru. Spațiul nostru negativ, zău așa.

COTIDIANUL, 1 iunie 2019

despre SCIENCE FICTION în CONTRA oficialilor

Ani de zile, Ovidiu Bufnilă s-a uitat la tiribombele aruncate de oficiali prin gazete și reviste, tiribombe în care era înghesuit science fiction-ul. A văzut cum cad din cer bombe de fum. A văzut gloriei cenacliere sfârșind la supa săracilor sau strivindu-și bombeul la televiziune emițând parascovenii savante despre science fiction. Avem o droaie de formatori de opinie împrejur și unii care trag din greu la inventarul personal de titluri editate. Dar nu asta ar fi calea insurgentului împătimit de SF.

Ovidiu Bufnilă a văzut îmbătrânind sicofanții SF dedați la acte oficiale și încă îi mai iubește. Întrebarea pentru care pun la rând aceste propoziții tembele e următoarea: sunt generațiile noi inspirate și valoroase?

Cu ceva timp în urmă, am fost atacat de un oficial SF cum că aş vrea să ajung lider în fandom sau că fac pe avocatul generației nouăzeci. Ovidiu Bufnilă îi iubește pe toți nouăzeciștii așa cum îi iubește și pe optzeciști și pe cei din șaptezeci și pe cei din anii douăzeci și pe cei din anu' cinci mii.

Eu zic, vrând să fiu cel mai tare din sistem, că chestiunea vorbirii despre valoare la noile generații de SF-iști anunță o atitudine discriminatorie în raport cu conceptul de valoare. Mie, de exemplu, nu mi-e rușine că sunt scriitor SF și nici nu mă rușinez de textele gingașe și adolescentine pe care le-am scris la început. Întrebarea de mai sus circula suav prin unele medii. N-o să vă bat la cap cu aceasta gugumănie interogatorie. Adevărul este acoperit de convingerile noastre. Iar realitatea este un regim fanbulatoriu al Imaginarului. Iată că limbajul sentențios poate produce multă nedumerire, aleatoriul și imperfecțiunea fiind cheia și lăcata lumilor.

Eu îi iubesc pe tinerii de azi și nu mi-e frică de ei așa cum nu mi-a fost niciodată de nimeni. Am scris și voi scrie despre cine am eu chef pentru a înțelege ceva din minunăția lumii. Jean Lorin Sterian, Ana Maria Negrilă, Michael Haulică, nu sunt ultimii despre care am scris. Nici n-am făcut-o că să-mi îndeplinesc vreo normă în fandom. Viața e frumoasă.

LUMI VIRTUALE, nr. 12-13, 2000

Ion FERCU

"Să nu fie oare Big Bang tocmai esența parșivă a staticului?"

M-am întrebat mereu, ca și dumneavoastră, ce este Universul. Mi-au vorbit despre Kosmos vechii greci, Giordano Bruno, Einstein, Stephen Hawking... Dacă mă întrebați ce este Universul, am răspunsuri. Dacă mă întrebați cât de mult cred în valoarea de adevăr a acestor răspunsuri, încep să vă vorbesc despre mari incertitudini. Recent, Ovidiu Bufnilă, acest grozav mereu căutător de ALTCEVA, mi-a sportit (frumos) și mai mult tezaurul acestor incertitudini (și) prin eseul său "Ipostaza Văluritoare", din care, cu dezlegarea Sa, voi cita copios... Eseul face parte dintr-un construct filosofic, "Trilogia Văluirii", care "vălurește în diverse forme în Brazilia, SUA, Australia, Italia, Olanda etc".

"Ce ar fi însă Universul?(s.n., I.F.), întreabă autorul minunatei "Jazzonia". Oare nu e cumva o frumoasă și tragică ficțiune de trebuință profundei noastre raportări la existență? Nu este el verb și nu substantiv? Nu este el o existență a textului sau a texturii? Dar ce poate fi existența? Carnavalul simțurilor? Beția ideilor?" Nu cumva am rămas în înțepenirea mentală sugerată de Big-Bang? "De ce e bun un Univers izvorât dintr-o stare punctuală și nu unul vălurit dintr-o mulțime de puncte vălurite și ele? De ce ne-ar fi de ajuns un univers spânzurat într-o singularitate și nu un univers vălurit în el însuși și mai mult decât atât? Sigur, spiritele auguste și academiile gomoase vor susține sus și tare că nedescoperindu-se neomogenitatea universului acesta va fi fiind omogen. Dar dacă renunțăm la această idee încercând să găsim nu calitatea sau adverbul ci mai cu seamă dinamica universului? Ce ar fi dinamică?(...) Renunțarea la statutul iluzoriu de spectator și acceptarea unei mișcări bănuite dincolo de staticul care definește, eronat, acest Univers. Dar ce este oare acest Univers? E identificabil prin Big Bang? E identificabil prin construcțiile noastre rigide? Să nu fie oare Big Bang tocmai esența parșivă a staticului? Și nu suntem chiar noi înșine arestați într-un static imposibil și tembel? Mai degrabă Ipostaza pare să fie pe înțelesul nostru profund, dorit, imaginat, căutat".

"Valul care s-a spart" versus Big Bang: „Suntem aninați de un fals Big Bang cu un fel de disperare, traversând crize existențiale importante, devastatoare, ultimative. Dar poate că ar trebui să ne eliberăm. Universul e un ocean de ipostaze. Ipostazele par perverse, ne scapă înțelesului. Nu poți stabili coordonatele unei Ipostaze văluritoare așa cum ai stabili coordonatele unei insule.

Nu te poți decât vâlturi împreună cu o Ipostază pentru a o înțelege, pentru a o descoperi. Obiectele cosmice se transformă în ipostaze vâlturitoare, Big Bangul nefiind de trebuință nici măcar, așa, ca teorie. Sunt ipostaze și se pare, Universul s-a născut dintr-un val care s-a spart. În urma noastră, scâlpând observației, fie ea empirică sau științifică, ipostaza se eliberează de strânsoarea staticului omenesc”.

Spre "știința magică a vâlturirii?" "Noi suntem chemați să descoperim ipostazele vâlturitoare nefiind alături lor și nici în lăuntru lor, ele nefiind în sens propriu. Ipostazele vorbesc neîncetat despre discontinuitate. Dar nu despre delimitare. Ele nu sunt ale limitei. În linii mari, ipostazele nu au o limită a lor ci numai vecinătăți. În inima vecinătăților se petrec ipostaze stranii, de negândit. Nu sunt obiecte cosmice dar, privite dintr-un anumit punct de vedere, par obiecte cosmice. Nu sunt niște halte ci

poate arhipelaguri de insule care se schimbă neîncetat pe măsură ce vâlturirile le scaldă. Înghesuite unele într-altele, aparent și pervers, ipostazele vâlturite și vâlturitoare sunt mereu în mișcare, ele fiind esența mișcării. Nu sunt corpuri și nici trupuri. Nu le poți arăta cu degetul și nu le poți vedea nici cu telescopul și nici la microscop. Dacă ai atins știința magică a vâlturirii poți ca semn suprem al libertății tale navigatoare, să îți imaginezi”, conchide aplaudatul prozator de science-fiction. La primul meu curs de filosofie în care Kosmosul va fi vedeta, "Trilogia Vâlturirii", construct la care Ovidiu Bufnilă lucrează din 1977, va figura, ca semn al "libertății navigatoare", în bibliografia curajoasă/elevată a dragilor mei elevi, întrucât întrebările mari sunt uneori mai importante decât multe răspunsuri. Răspunsurile, mi-a șoptit dragul Yves Montand, ne fac mai înțelepți, întrebările ne fac mai oameni...

DEȘTEPTAREA, 18 martie 2017

Literatura sau Ficțiunea: Marea Provocare în Era Complexității

Postmodernismul a murit. Moartea lui pune o întrebare: Literatura sau Ficțiunea? O întrebare complicată.

Sigur că un text ne poate părea literar dar multe texte nu sunt literare. Realitatea, așa cum încercăm să o înțelegem, este un text. Una e Scriitorul - de - Literatură, alta e Constructorul - de - Ficțiuni. Literatura este un biet artificiu pe când Ficțiunea este un proces, o profunzime.

Ani de-a rândul am încercat să fac delimitările și de exemplu, atunci când am scris despre alți scriitori, când am dat note de zece în ateliere literare sau cenacluri sau când am lăudat în mesaje de email sau la telefon sau când am ascuns dragostea mea pentru scriitorii de SF din România în conflicte bizare și imposibile construite pe riscul meu, am luat cu asalt Ficțiunea.

Avem nevoie de un nou concept Science - Fiction. Cred că sunteți teribil de talentați și de motivați și de pasionați ca să descoperiți în felul fiecăruia, original și riscant, se înțelege, drumul către un nou concept SF. Sfârâmarea liniarității, fie ea și literară, este abia la început. În multe dintre textele construite de voi sunt dovezi clare de Ficțiune. A fi Constructor - de - Ficțiuni înseamnă a-ți asuma riscuri inimaginabile.

Literatura e o croaziera nevinovată și un artificiu pe când Construcția Ficțiunii e insurgență, e zbatere nebună, șansă, haos și semantică perversă și nu numai atât... e viață.

Prabușirea Vechilor Canoane îi orbește pe mulți cu praful înjgheberilor desuete care lasă lumina noilor adevăruri să pătrundă. Voi aveți târnacopul și bagheta magică. Vechile canoane? Astăzi vorbim despre o hyper-ființare sau o hyper-funcționare, noi neștiind dacă suntem ființe sau suntem ființe-în-ficțiune, peotriva faptului că viața ar fi fie autoorganizată fie un construct.

Ne zbatem între două mari idei astfel. Dar hyper este un alt drum. De la hyper-textualitatea căutată a postmodernismului la descoperirea unei noi funcționări/ființări a unui black hole, totul anunță moartea liniarității, a Big Bangului! Dacă dintr-un black hole putem totuși extrage o Informație atunci poate că acea categorie filosofică de Nimic este de fapt un producător de realitate. Din ce extragem realul?

Din ce vin toate instrucțiunile de consistență a Viului? Iar Viul este într-adevăr Viu sau este o Ipostază Dinamică pe care, popular sau vulgar o numim Aparență?

AVANGARDA SF, noiembrie 2004